

poëzieCentrum

Mária Ferenčuhová

---

3 • 5
3

versopolis

Mária Ferenčuhová
1975
Slovaaks / Slovak

3 • 5
3

Nederlandse vertaling:
Jana Beranová

Engelse vertaling:
Juana Adcock
Marián Andričík
Gerrie Fellows
James Sutherland-Smith

2	DE ZOMER GAAT NIET WEG
3	THE SUMMER IS NOT GOING AWAY
4	LETO NEODCHÁDZA
6	ONGELUKKEN BIJ HET WAARNEMEN VAN TIJD
7	ACCIDENTS IN THE PERCEPTION OF TIME
7	NEHODY VNÍMANIA ČASU
8	ANAMNESE
9	CASE HISTORY
10	ANAMNÉZA
12	METEOOR
13	METEOR
14	METEOR
16	GETIJVERSCHIJNSELEN
17	IN TIDES
18	SLAPOVÉ JAVY
20	FOTO'S
24	PHOTOGRAPHS
28	FOTOGRAFIE

DE ZOMER GAAT NIET WEG

De zomer gaat niet, maar blijft als een ontsteking aan benauwde wegen,
warme steen, geen spoor van voetstappen (en toch is de lucht vochtig);
wonden helen niet, elke middag dezelfde beweging – je wrijft
met je hand stof uit je ogen en olie van verhitte wielen. Oktober.

Ook geen terugkeer: de gebleven scheuren herinnert de stad zich niet,
jij wilt dat ook niet: stijve voeten, gebarsten handen, waarom niet toegeven –
engte, passage, vanuit de hoek doemt in plaats van een (zekere) herinnering
een straat op. Nog een. Dezelfde.

En op het perron een gek, totaal verlaten
(jaagt niemand meer angst aan), overstapstation Réaumur-Sébastopol:
helemaal boven slaapt een man met zijn sokken aan,
uit een steekt een verband, haast niemand durft zijn neus te bedekken.

Achter het raam zonder rolgordijnen is iemand zich aan het bezatten,
erg alleen, achter een raam met een rolgordijn maak ik me opnieuw op,
lucht de kamer niet, bezweer in stilte de telefoon,
tot ik ten slotte in slaap val.

Mária Ferenčuhová

THE SUMMER IS NOT GOING AWAY

The summer is not going away, it sticks around like an inflammation on stuffy roads
warm stone, no trace of footsteps (and yet humidity in the air);
wounds are not healing, the same movement every afternoon – wiping
the dust from one's eyes and the oil from hot wheels. October.

No way back either: continuance in crevices – the city doesn't remember,
nor do you wish to: numb feet, chapped hands, why not admit –
a straight, a passage, a street appearing around the corner instead of
(a certain) memory
Another one. The same one.

And a mad man on the platform, completely desolate
(no one is scared of him any more), change at Réaumur-Sébastopol:
at the very top a man is sleeping in his socks,
a bandage sticking out of one, but hardly anyone dares cover their nose.

Behind the window without blinds, someone gets drunk,
quite solitary, behind a window with a blind I redo my make-up,
I don't air the place, I silently implore the telephone,
till finally I fall asleep

LETO NEODCHÁDZA

Leto neodchádza, zostáva ako zápal na vydýchaných cestách,
teplý kameň, ani stopy po krokoch (a predsa vlhký vzduch);
rany sa nehoja, rovnaký pohyb každé popoludnie – rukou si
z očí zotrieť prach a olej z rozohriatych kolies. Október.

Ani nie návrat: trvanie v štrbinách, mesto si nepamätá,
nechceš si ani ty: stĺpnuté chodidlá, popraskané ruky, prečo si nepriznať –
úžina, pasáž, spoza rohu sa namiesto (istej) spomienky vynorí
ulica. Ďalšia. Rovnaká.

A na peróne šialenec, načisto opustený
(nikto sa ho už neľaká), prestupná stanica Réaumur-Sébastopol:
na samom vrchu spí človek v ponožkách,
z jednej mu trčí obvaz, no iba málokto si trúfne zakryť nos.

Za oknom bez roliet sa ktosi opíja,
celkom sám, za oknom s roletou si premaľúvam tvár,
nevetrám, potichu vzývam telefón,
až napokon zaspím.

ONGELUKKEN BIJ HET WAARNEMEN VAN TIJD

Wijze van waarneming: tussen de kanalen.

Woordloze dagen, jaren, perioden.

Eeuwenlang tekenen met inkt of gebrande sienna op de rots.

Onrustige krassen. Silhouetten van onhandige figuren.

Wirwar van lijnen (dieren in beweging).

Millennialang woorden die het lichaam omwikkelen, geselen,

silhouetten van onhandige zinnen. De ruimte erachter.

Verstilling — en dwang van drukke beelden. Ontwarren. Overbruggen.

Begrip tonen, doen alsof.

Hand voor plezier: tekenen.

Een hand.

Hand: overleven, doden.

Mond voor de stem (spelen, bedriegen). Openen. Voor een ander.

Gelijke bij gelijke (Picasso in de grot). En bruggen!

Voor zichzelf. Voor een ander.

Mária Ferenčuhová

ACCIDENTS IN THE PERCEPTION OF TIME

Modes of perception: between channels.

Wordless days, years, periods.

Centuries of drawing with black lead, or burnt sienna on the rock.

Restless scratches. Silhouettes of clumsy figures.

A tangle of lines (animals in motion).

Millennia of the word: winding of words around the body, lashing, silhouettes of clumsy sentences. Space behind them.

Muting: and a surge of noisy images. Unravel. Span.

Look like you understand.

A hand for joy: draw.

A hand.

A hand: survive, kill.

A mouth for the voice (play, cheat). Open. For someone else.

Like with like (Picasso in the cave). And bridges!

For yourself. For someone else.

NEHODY VNÍMANIA ČASU

Režimy vnímania: medzi kanálmi.

Bezslonné dni, roky, obdobia.

Storočia kreslenia tuhou, pálenou sienou do skaly.

Nepokojné vrypy. Obrisy nešikovných postáv.

Spleť línií (zvierat v pohybe).

Tísíročia slova: ovíjanie slov okolo tela, bičovanie tela, obrisy nešikovných viet. Priestor za nimi.

Stíšenie... a nápor hlučných obrazov. Rozuzliť. Preklenúť.

Tváriť sa chápavo.

Ruka pre radosť: kresliť.

Ruka.

Ruka: prežiť, zabiť.

Ústa pre hlas (hrať, klamať). Otvárať. Pre druhého.

Rovnaké k rovnakému (Picasso v jaskyni). A mosty!

Pre seba. Pre druhého.

ANAMNESE

Vader stierf 37 jaar oud aan een hartaandoening,
moeder leeft, zoon gezond, medisch verleden
vanuit psychiatrisch oogpunt
niet van belang.

Gangbare kinderziektes,
niet onder behandeling, geen medicatie,
zeven jaar geleden een buikoperatie:
interne verwonding door een messteek.

Vrij beroep. Is serveerster.

Woont alleen, momenteel in pensioen,
rookt 10 sigaretten per dag,
drinkt 2-3 liter wijn per week.

De buurvrouw vond haar 's ochtends vroeg
halfnaakt op het balkon
gebogen over de leuning.

Ze schreeuwde dat het eindelijk tijd was.

Is bij volle bewustzijn,
open voor contact,
gedesoriënteerd,
gebruikt vulgaire taal.

Na 14 dagen hospitalisatie
gestabiliseerd, gemoed opgewekt,
reageert uitstekend op medicatie.

Vanmorgen overgegaan
in ambulante
zorg.

CASE HISTORY

Father died aged 37 from heart disease,
mother living, son healthy,
psychiatric history
insignificant.

Common childhood illnesses,
no current treatment or medication,
stomach operation seven years ago:
internal injuries following stab wound.

Works as a freelancer, also a waitress.

Lives alone, in a hostel, smokes 10 cigarettes a day,
drinks 3 – 4 bottles of wine a week.

Found by a neighbour at dawn
on a balcony, half-naked
leaning over the railing
shouting that at last the time had come.

She is conscious,
capable of communicating,
disorientated,
using obscenities.

After 14 days of hospitalisation
stabilised, mood lightened,
response to medication excellent.

This morning released
to outpatient
care.

ANAMNÉZA

Otec zomrel v 37 rokoch na chorobu srdca,
matka žije, syn zdravý, anamnéza
z psychiatrického hľadiska
bezvýznamná.
Bežné detské choroby,
nelieči sa, lieky neberie,
pred siedmimi rokmi operácia brucha:
vnútorné zranenie po bodnutí nožom.
V slobodnom povolaní. Inak čašníčka.
Žije sama, t. č. na ubytovni, fajčí 10 cigariet denne,
pije 2-3 litre vína za týždeň.
Na svitaní ju susedka našla
na balkóne polonahú
vyklonenú cez zábradlie.
Kričala, že konečne nastal čas.
Je pri vedomí,
kontaktná,
dezorientovaná,
používa vulgarizmy.
Po 14 dňoch hospitalizácie
stabilizovaná, nálada prejasnená,
výborne odpovedá na liečbu.
Dnes ráno prepustená
do ambulantnej
starostlivosti.

METEOR

We hebben een vreeslijke dood voor je bereid.
Lieten je vechten met roofdieren.
Dachten dat je een van ze was.
We stonden je toe
melktanden te kruisen met hoektanden,
schelpen van zachte nagels met klauwen.

Ons respijt,
roze draadje verward in het leven,
een kluwen haar, pezen
en lenige botten,
te midden van een kunstmatig oerwoud
dat driemaal per dag water moet hebben
om niet te veranderen in een woestijn
zoals het tot nu toe was.

Een rustig, onopvallend moment
van verwarring. Een sprong in de stilte,
alleen miljoenen cicaden
weergalmen.

De laatste bedenksels van een zesjarige:
Wie heeft de zon uitgeknipt
terwijl ze brandt,
wie verschuift die onvermoeibaar
boven ons hoofd?
Wie drijft de meteoren langs de hemel?

Is de wereld zoals ik die zie?
Ben ik echt
wie ik denk dat ik
was?

METEOR

We prepared a terrible death for you.
We left you to brawl with wild beasts.
We thought you were one of them.
We let you parry fangs with milk teeth,
claws with the shells of your soft fingernails.

Our prolongation,
pink thread tangled up in life
a ball of hair, tendons
and pliable bones.
In the middle of a man-made
rainforest in need of water three times a day
so it won't alter in the wilderness
from what it's been up to now.

A calm unobtrusive moment
of entanglements. A leap into silence
only millions of cicadas
rhythming.

The last reflections of a six-year old:
Who cuts off the sun
even when it's burning,
who never gets tired
pushing it over our heads?
Who drifts meteors
across the sky?
Is the world so, as I see it?
Am I really
who I think I
was?

METEOR

Pripravili sme ti strašnú smrť.
Nechali sme ťa kľbčiť sa so šelmami.
Mysleli sme si, že si jednou z nich.
Dovolili sme ti skrížiť
mliečne zuby s ihličkami,
lastúry mäkkých nechťov s pazúrmami.

Naše predĺženie,
ružová niť zauzlená v živom
klbku chlpov, šliach
a pružných kostí,
uprostred umelého pralesa,
ktorý treba trikrát denne zalievať,
aby sa nezmenil na pustatinu,
akou bol doteraz:

pokojná, nenápadná chvíľa
zauzlenia. Skok do ticha
rytmizujú iba
milióny cikád.

Posledné úvahy šesťročného:
Kto vystrihol slnko,
aj keď páli,
kto nám ho neúnavne
ponad hlavy posúva?
Kto si po oblohe púšťa meteory?
Je svet taký, aký ho vidím?
Som naozaj tým,
kým si myslím, že som
bol?

GETIJVERSCHIJNSELEN

Ze stapten gewoon uit het bos.
Een hele kudde loopt
langzaam naar de stad.
Hoeven klikken
op het asfalt:
auto's verplaatsen zich
naar de kant van de weg.

Hinden en herten
zetten koers naar de huizen,
knielen voor de poorten,
vlijen zich neer op gazons,
stoepen, rijbanen
en kruispunten.
Ze blaten eentonig,
maar als je ze wilt aaien
keren ze hun hoofd af.

Elke dag
steeds nieuwe groepen
totaal niet meer schuw.
Ze komen naar ons toe,
kijken ons in de ogen,
leiden ons naar zee.

Zonder angst
samen
houden we op te ademen.

IN TIDES

They simply came out of the woods.
As a herd, slowly,
they made their way to the city,
hooves clapping
on asphalt.
Traffic parted
as cars pulled over
to the side of the road.

Roes and does
headed for the suburbs
kneeling in front of gates,
on lawns.
Folding down their bodies
on pavements, on roadways,
at crossroads.
They bleat at us monotonously,
but balk
when we reach
to stroke their heads.

Every day
new and novel species
appear, get used to us.
They approach us,
look us in the eye,
lead us out to sea.

Without fear
together
we stop breathing.

SLAPOVÉ JAVY

Jednoducho vyšli z lesa.
Celé stádo pomaly
vykročilo k mestu,
kopytka klopú
na asfalt:
autá sa rozostúpia,
vylejú sa z ciest.

Srny a srnce
zamierili k domom,
pokľaknú pred bránami,
skladajú telá na trávniky,
chodníky, vozovku
i križovatky.
Monotónne bľačia,
no odvracajú hlavy,
ak ich chce niekto pohľadiť.

Každý deň
nové a nové druhy
strácajú plachosť.
Prichádzajú k nám,
hľadia nám do očí,
vedú nás k moru.

Bez strachu
spolu prestávame dýchať.

FOTO'S

1

Landschap – 'n kaart.
Huizen verstrooid in de omgeving
of totaal weggespoeld,
resten van pleinen,
kruispunten met volmaakt oppervlak,
nauwkeurig getekende lijnen,
zwart-wit,
geen sporen van bloed,
verlaten bouw materiaal,
alleen de weg zinkt in de modder
of de modder likt aan de weg.

Het kereltje verloor interesse,
zijn bal dribbelt al op een ander speelveld.

2

Duizenden beekjes, kreekjes, zijstroompjes
rennen over de rotsen, groeien,
hollen voort, brullen,
en als je struikelt,
pakken ze je eerst in als een keitje,
iemand stopt zelfs, blokkeert de stroom,
de anderen springen over, trekken,
lopen door,
vertrappen –

ietsje verder,
schuin beneden,
in de rode hitte
glijdt de enige druppel door de buis,
valt op een steen, kaatst af, sist,
de rest is onderweg verdampt –

een ruw en droog
tongetje
likt mijn hand:

nog eens.

3

Landschap – 'n ansichtkaart.
Containers, dozen,
neuzen van huizen bedolven in klei.
In de gigantische gaten van de stoep
in weerwil van scharrelaars alleen planken,
papier en bakstenen.
In de lege ruimte staan nog twee bomen.
Hemelse rust
– of bijna hemels –
op de kathedraal zonder torens
rijzen de ruïnes steeds als haren te berge.

4

We zijn horlogemakers.
Ik en mijn zoontje.
Hij heeft twee wekkers. Hij zegt:
Ik wil deze twee wekkers
naast elkaar.
Deze wordt Naast
en deze Elkaar.

De wereld scheppen uit woorden.
Uit het niets:

5

Niet alles is vergeefs.
Af en toe trilt het gras,
wimpers, opgetrokken, onthullen de blik.
Je kijkt me aan. Je ziet me.
Vandaag slingert mijn haar niet voor mijn gezicht,
een snelle plaat zal het beeld niet doen mislukken,
ik zal me niet weer achter het scherm verschuilen,
vandaag zullen we rusten op de assen van onze blikken,
op ooghoogte
(je hoeft niet altijd tot aan de hemel te reiken)
en onze blik richten vanaf de tafel
vlakbij,
op de slaapkamer of op het vloerkleed.

6

Slijmvlies, klonters, weefsels, cellen, cytoplasma,
draadjes, gerangschikte data

– in een handomdraai ontwrichte wereld.

De substantie blijft onveranderd:

het ene organisme verzwelgt het andere,

bouwt paleizen op diens fundamenten.

Hemorragische shock, onderzoek naar de inhoud van de po,

uiterlijke symptomen, ingevallen ogen, droge mond,

vermoeidheid. Flauwe glimlach. Geen glimlach.

Of helemaal geen symptomen:

plotselinge val van de trap direct in coma.

De gescheurde, gesneden, opengekrabde

huid laat ons tenminste

het proces van de genezing volgen.

Ik kan vochtige draadjes in mijn binnenste niet horen scheuren.

In paniek observeer ik mijn huid.

Ze moet toch weerspiegelen wat er binnen gebeurt!

Maar de microwereld krijgt antwoord van de macrowereld.

Ergens in de verte zijn andere steden

denderend en zonder verzet ingestort.

7

Je slaapt. Het stof op de meubels verroert zich niet.

De parketvloer kraakt niet.

Ook onze zoon slaapt nog.

Alleen aan de muren, tussen het speelgoed,

in de boekenkast, ook onder het buffet,

in de badkamer achter de wasmachine,

naast de bank en op het raamkozijn

tikt driftig, onverbiddelijk zijn klok.

PHOTOGRAPHS

1

A landscape – a map.
Houses scattered around
or completely washed away,
remnants of squares,
intersections with perfect surfaces,
carefully-drawn lanes,
black-white,
not a trace of blood,
an abandoned construction set,
only the road is absorbed by mud
or mud licks the road.

A little boy has lost interest,
dribbling the ball on another playground.

2

Thousands of springlets, streams, feeders
run on the rocks, growing wider,
advancing, roaring,
and if you stumble,
first they go round you like a pebble,
someone stops, dams the stream,
other ones leap over, pull,
walk on,
trample –

a bit further,
down aslant,
in the red heat
the only drop slides down the tube,
falls on a stone, bounces off, sizzles,
the rest evaporate by the way –

a rough, dry
little tongue
licks my hand:

more.

3

A landscape – a postcard.
Containers, boxes,
the noses of houses dug into the soil.
In the giant pavement cracks
invasions of scavengers are confronted with only boards,
papers and bricks.
On an empty ground two trees remained.
Celestial peace
– or almost celestial –
on the cathedral without towers
ruins rise up like hairs standing on end.

4

We are watchmakers.
Me and my little son.
He has two alarm clocks. He says:
I want these two alarm clocks
to be next to each other.
This one will be Next to
and this one Each other.

Create the world from words.
From nothing:

5

Not everything is in vain.
Now and then grass trembles,
lashes rise, revealing the gaze.
You look at me. You see me.
Today my hair won't fall over my face,
a cut won't ruin the frontal image.
I won't hide behind the screen again,
today we'll rest on the axis of our looks
at eye level
(you needn't always wish to go as far as heaven)
and move our gaze from above the table
nearby,
into the bedroom or onto the carpet.

6

Mucous membranes, villi, tissue, cytoplasm,
fibrils, folded clusters, geometrical figures,

– a world ruined at a stroke.

The substance remains constant:

one organism absorbs another,
building palaces on its foundations.

A haemorrhagic shock, studying the contents of the chamber pot,
external signs, sunken eyes, dry mouth,
fatigue. A faint smile. Without a smile.

Or without any symptoms:

a sudden fall from the staircase right to coma.

The torn, cut, scratched

skin at least allows

the healing process to be observed.

I can't hear moist threads tear inside me.

I observe the skin in panic.

It must reflect what goes on inside!

But macro world replies micro world.

Somewhere in the distance other cities
collapsed with rumbling or resistance.

7

You sleep. The dust on the furniture doesn't stir.

The parquet floor isn't squeaky.

Our son still sleeps, too.

Only on the walls, among the toys,
in the bookcase and under the cupboard,
in the bathroom behind the washing machine,
next to the sofa and on the window frame
his clock ticks fiercely, without mercy.

FOTOGRAFIE

1

Krajina – mapa.
Domy rozmetané po okolí
alebo celkom spláchnuté,
zvyšky námestí,
križovatky s dokonalým povrchom,
dôkladne vykreslenými pruhmi,
čierna–biela,
ani stopy po krvi,
opustená stavebnica,
len cesta sa vpája do blata,
alebo blato oblizuje cestu.

Chlapčiatko stratilo záujem,
loptou už dribluje na inom ihrisku.

2

Tisíce pramienu, bystriny, prítoky
bežia po skalách, mohutnejú,
napredujú, hučia,
a ak sa potkneš,
najskôr ťa obídu ako okruhliak,
dokonca niekto zastane, zahatá prúd,
ďalší už preskočia, potiahnu,
prejdú po,
podupú –

o čosi ďalej,
šikmo dolu,
v červenej páľave
jediná kvapka skĺzne trubicou,
dopadne na kameň, odskočí, zasycí,
zvyšné sa vyparia po ceste –

drsný a suchý
jazýček
oblizne mi ruku:

ešte.

3

Krajina – pohľadnica.
Kontajnery, škatule,
vrcholky domov zaryté v hline.
V obrovských prasklinách chodníkov
čelia nájazdom zberačov už iba dosky,
papiere a tehly.
Na prázdnom priestranstve ostali dva stromy.
Nebeský pokoj
– alebo takmer nebeský –
na katedrále bez veží
sa trosky stále ježia ako vlasy.

4

Sme hodinári.
Ja a môj malý syn.
Má dva budíky. Vraví:
Chcem, aby tieto budíky
boli vedľa seba.
Tento bude Vedľa
a tento Seba.

Tvoriť svet zo slov.
Z ničoho:

5

Nie všetko je márne.
Občas sa tráva zachveje,
riasy sa zdvihnú a poodhalia pohľad.
Dívaš sa na mňa. Vidíš ma.
Dnes sa mi vlasy nezosypú do čela,
frontálny záber nezruší rýchly strih,
neschovám sa zase za monitor,
dnes spočinieme na osi našich pohľadov
vo výške očí
(netreba vždy chcieť dôjsť až do neba)
a prenesieme pohľad sponad stola
vedľa,
do spálne alebo na koberec.

6

Sliznice, klky, tkanivá, bunky, cytoplazma,
vláčenká, zriadené zhluky

– šmahom ruky rozvrátený svet.

Podstata zostáva nemenná:

jeden organizmus pohlcuje iný,
vystaví paláce na jeho základoch.

Hemoragický šok, štúdium obsahu nočníka,
vonkajšie príznaky, vpadnuté oči, sucho v ústach,
malátnosť. Mdlý úsmev. Bez úsmevu.

Alebo celkom bez príznakov:

náhly pád zo schodov priamo do kómy.

Potrhaná, porezaná, rozškrabaná
pokožka aspoň dovoľuje sledovať
proces hojenia.

Nepočujem, či sa mi vnútri trhajú vlhké nitky.

V panike pozorujem kožu.

Musí predsa odrážať, čo sa deje dnu!

No mikrosvetu odpovie makrosvet.

Ďalšie mestá sa kdesi v dialke
s dunením a bez odporu zrútili.

7

Spíš. Prach na nábytku sa ani nepohne.

Parkety nevzrgajú.

Aj náš syn ešte spí.

Len na stenách, medzi hračkami,

v knižnici aj pod kredencom,

v kúpeľni za práčkou,

vedľa pohovky a na okennom ráme

zúrivo, neúprosne tikajú jeho hodiny.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Mária Ferenčuhová
© translations into Dutch: Jana Beranová
© translations into English: Marián Andričík (p. 3, 7, 24-26),
Gerrie Fellows (p. 9), James Sutherland-Smith (p. 13), Juana
Adcock (p. 17).

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: ruttens-wille
Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2017/3962/10
ISBN 978-90-5655-197-1

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Mária Ferenčuhová (1975) is een van de belangrijkste dichters in het hedendaagse Slovaakse poëzielandschap. Ze doceert film-geschiedenis en documentairetheorie aan de Academy of Performing Arts in Bratislava en is redacteur van het filmtijdschrift *KINO-İKON*. Haar poëzie wordt gekenmerkt door een cinematografische aanpak. Ze toont zich een scherp observator en plaatst beelden, 'shots', bewust naast of tegenover elkaar. In 2003 debuteert Ferenčuhová met *Skryté titulky* (Verborgen ondertitels) waarin talloze sporen van haar studie filmtheorie en gespecialiseerde leeservaringen te vinden zijn. Vijf jaar later verschijnt haar tweede bundel *Princíp neistoty* (Het onzekerheidsprincipe) die handelt over het moederschap en waarin het menselijke lichaam – een belangrijk motief in haar poëzie – centraal staat. Ferenčuhová schuwt echter een stereotype, vrouwelijke benadering. *Ohrozený druh* (Bedreigde soort), verschenen in 2013, handelt over de bedreigde natuur. In haar recentste bundel *Imunita* (2016, Immuniteit) gebruikt ze medische taal om de medemens en de samenleving te doorgronden. Ferenčuhová is een graag geziene gaste op internationale poëziepodia. Dit jaar treedt ze ook op op het vermaarde Poetry International Festival Rotterdam.

Mária Ferenčuhová (1975) is one of the most important poets on the contemporary Slovak poetry scene. She teaches film history and theory of documentary at the Academy of Performing Arts in Bratislava and is editor of film magazine *KINO-İKON*. Her poetry is characterised by a cinematic approach. She is a keen observer and purposefully juxtaposes images, or 'shots'. In 2003, her debut collection *Skryté titulky* (*Hidden Subtitles*) was published. In this collection, a combination of film language and specialized reading experiences is masterfully made accessible. Five years later, her second collection *Princíp neistoty* (*The Uncertainty Principle*) came out, which deals with motherhood and in which the human body – an important motif in her poetry – is central. However, Ferenčuhová rejects a stereotypical, feminine approach. *Ohrozený druh* (*Jeopardised Species*), published in 2013, deals with endangered ecological systems. In her latest collection *Imunita* (2016) she uses medical language to understand others and society. Ferenčuhová is a welcome presence on the international poetry scene. This year she will also perform at Poetry International Festival Rotterdam.

Mária Ferencuhová (1975, Slovaĳie) is een van de dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 13 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het derde projectjaar zal Versopolis 137 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Mária Ferencuhová (1975, Slovakia) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 13 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the third year of the project, Versopolis will promote 137 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.